

S'ha fet de dia i la Lili obre les parpelles. La claror del matí l'omple de petons convidant-la al nou dia. Té la son encara arrapada al cos, però només triga tres segons a recordar qui és i en quin punt de la seva vida es troba. Tot seguit, se sent envaïda per una onada de tendresa.

Ja fa dies que els matins la desperten així. Després, és qüestió de temps que l'alegria se li enfilii fins als llavis i es vesteixi de somriure. Perquè la vida és bonica, perquè fa sol, perquè està viva. En realitat no és ben bé per això, tot això ve després. El somriure té nom i cognoms. És un somriure perquè ell existeix.

Ell i els seus ulls foscos d'univers que la miren i li obren les cortines del món, les seves galtes de borboll suau que es contrauen quan li parla, aquella manera seva de moure les espatlles mentre camina cap a ella. Només de recordar-ho es desfà. Que beneïta se sent, que ingènua, que descontrolada, ara que el seu cap i el seu cor s'han aliat per caminar a l'una, tots dos d'acord a evocar-lo i recrear-se amb el plaer, desentenent-se de tot el que no sigui ell. Ha de ser això, l'amor de què tothom parla. La sensació que fa que tota la resta valgui la pena. Ha

de ser allò, el llac on ara neda. Ha de ser d'allà d'on surten els poemes.

Aquest pensament li agrada prou i decideix dir-lo en veu alta, per fer-lo néixer a la realitat. Encara que només pugui sentir-se ella mateixa. Ella i la seva habitació calmosa i adolescent, que es desperta a la vida i es desperta al dia, amb la llum de primera hora.

—Ha de ser d'aquí d'on surten els poemes.

La veu li sona rovellada després de descansar tota la nit. Quina gran tria que ha fet de les primeres paraules del dia. Tornaria a somriure, però és que encara no ha deixat de fer-ho. S'abandona a la joia que la remou i a totes aquelles emocions agradables que li fan festetes de bon matí, recarrega el cos per espolsar-se la mandra, estira el llençol i l'apuja fins a sota el nas, tapant-se mig rostre, empegueïda amb tot aquell enamorament adolescent que definitivament li ha abordat la vida.

Camí de l'institut, nota com el futur s'estén fins a l'infinit, com unes estovalles que es despleguen en l'aire per cobrir una taula immensa de la qual no es veu la fi. Davant seu brolla una font d'inacabables oportunitats i opcions. Sempre s'ha sentit forta per aconseguir allò que es proposés, però des de fa unes setmanes se sent invencible. Si ara mateix li caigués un piano a sobre, des d'un balcó, ella el travessaria i continuaria dempeus. És real aquesta sensació d'imbatibilitat? De debò existeix dins la gent tot aquest poder que ara sent? És d'aquí, d'on neixen els projectes que canvien el món. És d'aquí, d'on naixerà el seu, que també canviarà el món.

Encara no té clar de quina manera, però segur que el convertirà en un lloc millor. Li sembla impossible que cap obstacle pugui aturar-la. Li sembla impossible que mai puguin fallar-li les forces. Li sembla impossible que sigui per a ella la mirada d'aquells ulls foscos que té, que se la mengen. Per favor, que sigui a l'entrada de l'escola. Per favor, que hi sigui i que torni a envair-la amb aquells ulls, que li assalten la mirada sense permís ni contemplacions, com pirates a l'abordatge.

La cantonada es fa eterna, però a la fi arriba, i en tornar-la es troba amb el formiguer d'estudiants de cada matí. El cerca entre els caps. No obertament, és clar, sinó amb una subtileza que domina sense problemes, que l'empara de la curiositat de les seves amigues, ignorants d'aquella història d'amor que li habita la ment i les entranyes.

—Lili, som aquí!

No són els ulls que buscava, però s'atansa al grup que la crida. Parlen dels deures que no han fet, exhibint un passotisme que no és del tot real. Riuen d'un parell de notícies que corren per la xarxa, aproven o critiquen els últims vídeos virals, sentencien l'estancament d'un grup de música que els havia agradat tant, contrasten informacions dels últims esdeveniments en l'afer amorós més popular del mes. En realitat, els corren per dins mons més complexos i profunds, que els omplen de dubtes i pors sobre qui són i què han de fer. Però qui té ganes de filosofar sobre els misteris de la vida a primera hora del matí?

La Lili mig escolta, mig desvia la mirada cap a les motxilles, amb elegant subtileza, intentant trobar el rostre que vol

veure. Però se li acaba el temps, sona la tediosa campana igual que en els concursos de la tele, la que trunca totes les esperances. El so de quan acaben les possibilitats. Doncs res. Gira cua i entra a classe amb les companyes. A primera hora li toca Història. És perfecte. El millor ambient per desconectar i perdre's en la plàcida piscina dels seus pensaments. S'hi llança sense pensar-s'hi, deixant-se caure en la tebior de l'aigua, que li entoma el cos com la més desitjada de les carícies, la que un dia podria sortir de la mà d'ell.

Primer, recorda aquell dia a les escales. Era un canvi de classe. Tot i que sortien d'aules separades, la multitud va empenyer-los fins a fer que es toquessin les espatlles. Els flocs dels cabells ataronjats de la Lili, recollits en un monyo maldestre, van voleiar flonjos sobre la galta d'ell, com qui atansa una mà distreta per tocar suaument alguna cosa amb la punta dels dits. Enrere tots, que la Lili contraataca amb la seva cabellera, va dir ell. Això o alguna cosa molt semblant. Reia i ella va tenir por d'enrojolar-se. Per contrarestar el neguit, va ensenyar-li amb fermesa el dit anular aixecat, mentre la gent empenyia i els separava de nou. Ell va seguir-la amb la mirada, divertit, mentre s'allunyaven. El gest del dit li havia arrencat mig somriure, només mig, perquè va sortir-li per un cantó de la boca, com els somriures que no estan previstos, que esclaten sense poder-los amagar i s'escolen només per una banda, la primera que cedeix. Va ser màgic. I és màgic ara, quan ella ho rememora, i ho era ahir a la nit, quan va pensar-hi durant la pausa publicitària de la sèrie que mirava. Fins quan aquest record aconseguirà despertar-li

aquest intens oceà al ventre? Es gastarà algun dia, o és com un solet que sortirà cada matí per fer néixer tot aquest estiu? Es tapa les galtes amb les mans, amagant aquest agost que li envermelleix els pòmuls. Però ningú no se la mira i la professora continua esmentant llocs i dates. Tot aquest festival que li eriça la pell passa només dins seu i la classe no nota res. Per sort.

La profe parloteja del que va passar no sé quan, no sé on i amb no sé qui, mentre la Lili dansa dins del seu cap, lluny d'allà. El vol veure. Li agraden els records que en té, però en vol un de nou. Per afegir-lo als fotogrames de la pel·lícula que es projecta dins seu, la dels moments que han compartit.

No li cal anar al lavabo, però demana permís. Ell fa classe en una aula que ve de camí (amb petites desviacions sense importància), i les finestres del passadís són llargues vidrieres. El veurà com qui mira un quadre. Somriu i posa el pla en marxa, com en aquell moment previ a l'acció, en un bona pel·lícula, que promet tot el que vindrà després.

A cada passa cap al lavabo va polint el pla. Les idees brollen com aigua de la font, quan és el cor qui dirigeix l'operació. Passa per davant de la seva aula i mira cap a dins, a través del finestral. La seqüència deu durar uns pocs segons, però ella la viu a càmera lenta, com en un videoclip alentit. Els cabells pèl-rojos es mouen amunt i avall amb lentitud, d'acord amb els seus passos. Ell primer no la veu, està mirant endavant. Que aplicat que és. Però la veurà de reüll i al final es girarà. Es girarà al final, segur. La Lili avança amb el videoclip, la cançó pop de moda podria estar omplint l'escena,

exaltant l'emoció. Ella és ferma, aguanta la mirada. Al final la mirarà. Passarà.

I passa.

Ell es gira i la veu, els ulls se la mengem, la boca se li torça en un mig somriure, dolç com l'estiu, que se li ha escapat espontàniament i ho ha omplert tot en un instant, com un arc de Sant Martí. Però la Lili encara té una sorpresa amagada a la màniga, com un mag expert. Li pica l'ullet. Només una mica, com si ho acabés d'improvisar, i després aparta la mirada i desapareix de la vidriera.

Quan ja és fora del seu camp de visió, es permet desfer-se per dins. La carn se li fa un pastís de nata al sol, els genolls li tremolen, té el cor dividit en dos i se li ha posat un pedaç a cada galta, i dins seu han saltat alegres crispetes que se li han escampat per tot el cos. Més o menys ha anat així.

Encara amb mà tremolosa obre la porta del lavabo i s'hi tanca a dins. Des del mirall la mira aquella nena petita que ha rebut el millor regal de Reis, o a qui han deixat banyar-se a la piscina el primer dia d'estiu. Té l'excitació reflectida a les galtes com ferro roent i se n'avergonyeix una mica, els pòmuls convertits en tomàquets infantils, però alhora sent que podria esquitxar el món sencer amb aquella cosa que sent, tan enganxosa, tan dolça, tan sanadora, feta d'un material tan desconegut fins ara. Podria esquitxar el món sencer i totes les coses dolentes s'haurien de fondre en allò, sense cap dubte. No podria ser d'una altra manera.

Encara està intentant apaivagar les onades d'aquella eufòria mentre es col·loca bé els cabells davant el mirall, fent-los

adoptar una estudiada postura casual, quan piquen a la porta amb dos cops secs. Se sent una veu distorsionada a través de la porta, una veu que reconeix a l'instant.

—Entro. Si hi ha res que no hagi de veure, t'aconsello que ho amaguis ràpid.

S'obre la porta del bany, i ell s'hi esmuny cap dins i tanca la porta rere seu.

—No m'ho diguis: t'estàs fent el monyo assassí, oi?

—Ara et coles al lavabo de noies per espiar-me?

—Dona, ja que t'has passejat fins aquí per veure'm, què esperaves?

—Tu flipes. Jo he vingut al lavabo. Però no comptava que no podries resistir la temptació de seguir-me.

—És el teu monyo, que m'imposa. És irresistible.

—Doncs controlat.

—Ja veurem si puc.

La Lili ha anat dissimulant mentre parlaven, però aquest últim comentari li provoca un calfred. Una flameta se li enfila des de l'estómac. O potser des d'una mica més avall.

—De què teniu classe? —fa canviant de tema.

—Literatura. Prou interessant.

—No pas més que jo al lavabo, pel que es veu.

D'un bot, ell s'asseu sobre el marbre i un del genolls queda molt a prop d'ella.

—Escolta, la Isabel de l'altra classe és la teva cosina?

—Sí. Però no em faig responsable de res del que hagi dit, fet ni opinat.

—No us avenu?

—Sí, però som molt diferents.

—Ella és rossa i tu, pèl-roja.

—Què dius! No és rossa, només té els cabells una mica clars. I jo no sóc pèl-roja, els tinc una mica ataronjats.

—Atonjats i preciosos.

La Lili s'inquieta, i li toca a la seva cosina pagar-ne les conseqüències.

—Però és bona tia, la Isabel. Si passes per alt el seu narcisisme i que només li importa com li queda el pentinat i el color que triarà per a la tapisseria del sofà, llavors és prou maca, sí.

—Té cara de nina de porcellana.

—És que ho és.

—La veritat és que no sembla que tingueu gaire en comú, ni de caràcter ni físicament. Tu quasi pèl-roja, la Isabel quasi rossa i la teva altra cosina amb aquells cabells tan negres que li tapen mitja cara i aquells aires gòtics que gasta.

—No gasta aires gòtics. No et fiquis amb la Noa.

—Amb ella sí que t'avens.

—Sempre ens hem entès molt.

—Ella no té mare, oi?

—Va morir fa anys. Viu amb la meva àvia.

—Creus que és així, mig gòtica, perquè no té mare?

—Però què dius?

—Mola tenir una família amb qui et sentis tan unida. A la meva família no tenim aquestes relacions tan estretes.

Mai havien parlat així, seriosament, sense coquetejar amb cada frase. Li fa sentir una proximitat incòmoda, la

conversa és tan propera que li crema. No vol perdre el control de la distància. Ell podria acostar-s'hi massa i no està preparada, encara. Però no li cal patir tant, ell està a punt de trencar aquell clima.

—Està bona, la Isabel.

—Ja hi som. És que realment no podeu pensar en res més.

—Són les hormones, què hi farem!

—Aneu tots calents.

—No ho saps prou...

La flameta altre cop. Allò la supera. Li tremola tot. És el millor dels records que ha aconseguit fins ara per a la seva col·lecció.

—Aquí et quedes tu i les teves hormones. Pots recrear-te al lavabo de noies, si vols.

—No marxis, encara no t'has fet el monyo.

—Estic bé així.

—Si fossis calba, em continuaries agradant, no cal que t'hi esforcis.

La Lili es gira a temps per evitar que ell li vegi el rostre, que li bull. Abans de sortir, ell encara li parla.

—Dissabte al matí juguem al pavelló. Podries venir a veure'ns.

—No flipis.

—No t'agrada el bàsquet?

—De debò creus que passaré el dissabte veient-te jugar? Espera'm assegut, per si de cas!

—T'esperaré, pots comptar-hi.

La Lili torna a classe amb el cor a mil, i per més avorrida que li resulta la història, el seu cor ja no aconsegueix calmar-se en tot el matí.

A l'hora del pati surt amb el cap com un bombo per tantes hores d'explicacions de coses que, ara mateix, no aconsegueix que li importin gens ni mica. Camina ofuscada, però una estrebada del braç la treu del seu món.

—Tu, estàs a la lluna. Vull fumar. Anem al lavabo?

Els banys del pati estan tots ocupats.

—Quina merda —s'impacienta la Noa.

—Mira com et posa el tabac. Ho hauries de deixar. A més, fa fàstic, aquella pudor enganxada a la roba, als cabells i a tot.

—Lili, m'he tornat a barallar amb l'àvia. Em sembla que em va regirar l'habitació. Se li ha ficat al cap que n'amago alguna.

—No va mal encaminada, li amagues que fumes.

—Com milions d'adolescents.

—Se sent responsable de tu. Vol fer-ho bé.

—Ho ha fet molt bé i li agraeixo profundament que m'ha-gi criat. Però ha de començar a afluir amb mi, perquè jo m'hi ofego, en aquella casa.

—Tingues paciència, Noa.

—Ja no sóc una criatura òrfena.

—Ets una adolescent òrfena, que és pitjor.

—M'atabala haver d'anar amb peus de plom per no ferir-la ni disgustar-la per qualsevol cosa. Això no és sa, així no es pot viure l'adolescència, és antinatural!

—Au va, dramatitza una mica més.

—Em falta nicotina. Haig de fumar, Lili. Anem a dalt.

—D'aquí a deu minuts sonarà la campana, no hi ha temps. A més, el dia que ens enxampin al terrat ens en caurà una de bona.

—Doncs que ens caigui. Va, Lili, acompanya'm, que tinc una mare morta.

—Això et funcionava als vuit anys, però ja no em com-mous. Comença a ser hora de canviar d'estratègia.

—No em cal estratègia, sempre m'acabes fent cas.

Després de pujar a corre-cuita totes les escales de l'edifici, obren la porta d'acer del terrat i surten a l'exterior. El solet i l'aire fresc les reben tot just sortir. Que bé que s'hi està, a fora. Quina mania, la gent, de tancar-se en llocs amb parets quan fa bon dia.

S'asseuen a terra, en un racó, esquena contra la paret, mànigues arremangades i avantbraços exposats al sol. La pell se'ls reconforta amb els primers rajos tímids de la primavera mentre el fum que bufa la Noa fa dibuixos davant seu. La Lili tanca els ulls a la claror, i a través del color carbassa de les parpelles, ell se li torna a aparèixer. Li fa vergonya adonar-se de com ha arribat a enyorar la seva imatge, tanta estona sense haver-la evocada.

—Lili, tu creus que sóc lesbiana?

La Lili obre els ulls despertant de cop del seu somni ataronjat.

—Per què ho dius? Això a què ve?

—No ho sé.